

"ÇOK SATAN SON AYI'NIN YAZARINDAN"

HANNAH GOLD

KAYIP BALINA

RESİMLEYEN: LEVI PINFOLD
ÇEVİREN: GİZEM ŞAKAR

GENÇ
T
YIMAS

BİRİNCİ BÖLÜM

Varış

Rio Turner'ın Los Angeles Uluslararası Havalimanı'nın gelen yolcu salonuna adımını attığı anda dikkatini çeken ilk şey gürültü oldu. Havaalanlarının sessiz yerler olmasını beklemek mantıksızdı fakat söz konusu olan öyle muazzam, bir canavar misali dört bir yanı saran bir gürültüydü ki havaalanı, kükreyen bir futbol stadyumunu andırıyordu.

Rio'nun fark ettiği ikinci şey anneannesi oldu.

Onu son görüşünün üzerinden beş yıl geçmiş olmasına rağmen, Rio onu hemen fark etti. Parlak turkuaz tulumu, siyah çerçevesi kalın gözlükleri ve beyaz, tel tel kabarmış saçlarıyla herkesin arasından sıyrılıyordu.

Etrafa bakınırken torununu fark etmesi biraz zaman aldı. “Rio?” diye sordu. “Sensin, değil mi?” Torununun önünde durdu. “Seni zar zor tanıdım. Sen nasıl da...”

Sesi duyulmaz bir mırıltı hâline geldi ve Rio onun ne söyleyeceğini merak etti. Ne olursa olsun, sormayacaktı. Onun yerine kollarını kendini korurmuşçasına göğsünde kavuşturdu.

“Demek gelebildin,” dedi anneanesi. Hızla devam etti, gözlerinde Rio’nun bilmediği bir şey vardı. “Burada olduğun için *çok* mutluyum.”

Sonra ona sarıldı. Bu, Rio’nun alışkın olduğu türde samimi, sıcak ve sımsıkı bir kucaklama değildi. Dik açılar, sivri dirsekler ve nane kokusu kaplıydı. Rio daha fazla dayanamayıp üçe kadar saydı.

Ardından kendini geri çekti.

Yanakları al al olan Fran “Rio?” diye sordu tereddüt içinde. “Uzun zaman oldu ve şu anda tüm bunların sana inanılmaz derecede tuhaf geldiğini biliyorum ama benimle kalırken kendini evinde hissetmeni istiyorum. Ne de olsa ben senin anneannenim.”

Konuşmasının son kısmında gözlerini yere dikmiş olan Rio, şaşkınlıkla başını kaldırdı. Anneannesinden Noel ve doğum günü tebrik kartları almıştı ama karşısındaki kişi o güne kadar gördüğü, anneannelikle en alakası olmayan insandı. Zaten kalın, lastik tabanlı terlikler giyen ve son kontrol ettiği henüz gagası ve tüyleri çıkmamış olmasına rağmen ona

“ördekçik” demeyi seven babaannesiyle kıyas kabul etmezdi. Yo, bu kadını hiç mi hiç anneannesi gibi hissetmiyordu ve kendi kendine ona adıyla, yani Fran diye seslenmeye karar verdi.

Rio cevap vermeyince kadın, havanın soğuk olmamasına rağmen ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ, sanırım yola koyulsak iyi olur.”

Bavulunu kendi başına taşımayı gayet güzel becerdiğinden kadının yardım teklifini reddeden Rio, onu çıkışa doğru takip etti. Kadın, park alanına varınca üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplı bir 4x4’ün yanında durdu.

Rio yolcu koltuğuna tırmandı, emniyet kemerini taktı ve aniden gelen, o karşı konması güç çiş yapma isteğini yok saymaya çalışarak dudaklarını ısırdı.

Fran, sanki Rio’nun huzursuzluğunu hissetmiş gibi yüzünü ona çevirdi ve bir şey söyleyecekmiş gibi durdu. Ama yine de her ne diyecek idiyse dudaklarında donup kaldı. Bunun yerine boğazını temizledi. “Ben... Annen için üzgünüm.”

Rio, aniden gözlerine dolan sıcak yaşları hissetti ve kadının görmemiş olmasını umarak öfkeyle gözlerini ovuşturdu. Daha fazla konuşma olmaması için gözlerini kasten pencereden dışarı dikti ve kısa bir duraklamanın ardından kadın, anahtarı sertçe çevirerek motoru çalıştırdı ve yola koyuldular.

Kaliforniya, Rio’nun annesinin doğup büyüdüğü yerdi. Henüz yirmi yaşını doldurmamışken, önce kazandığı bir

müzik bursuyla New York'a gitmiş, mezun olduktan sonra oradan ayrılıp Londra Filarmoni Orkestrası'na katılıp kemançı olmuştu. Aradan geçen süre boyunca, Kaliforniya'ya yalnızca tek bir kez geri dönmüş ve henüz küçücük bir bebek olan Rio'yu da yanında götürmüştü.

Bu öyle uzun zaman önceydi ki Rio hiçbir şey hatırlamıyordu.

Ama teknik olarak annesinin doğum yeri dolayısıyla yarı Amerikalıydı. Ancak bu çok küçük bir yarıydı çünkü hayatının on bir yıl üç ayının tamamını Londra'da geçirmiş ve bu zamana kadar şüpheye yer bırakmayacak bir İngiliz aksanıyla konuşmuştu. İşte bu nedenle, sonsuz güneş ışığının, dalgalanan uzun palmye ağaçlarının ve altın kumsalların o egzotik, uzaklardaki dünyası ona her zaman bir rüya gibi gelmişti. Ve aslında, Rio neredeyse tüm hayatı boyunca geri dönmeyi dört gözle beklemişti.

Ancak bu şekilde olacağını ummamıştı.

Arabanın camını açarak Kaliforniya havasından derin bir nefes çekti. Ne yazık ki, bu, bir otoyolda yapılacak en akıllıca şey değildi. Dolayısıyla öksürdü, tükürdü ve ciğerlerindeki dumanı hissetti.

Kaliforniya *burası* mıydı? Burada her şey çok *büyük*tü. Arabalar, yol işaretleri, binalar, hatta tepelerinde çivit mavisi engin bir sessizlik içinde akıp giden gökyüzü bile. Sanki bindikleri araba yerden kaldırılıp devlerle dolu bir dünyaya fırlatılmış gibiydi. Londra da bir şehirdi ama oradayken hiç *böyle* hissetmiyordu.

Annesi hep Kaliforniya'nın farklı olduğunu söylerdi. Huzurlu olduğunu. Ortamının Rio'ya uyacağını...

Rio, pencereyi gürültüyle kapattı. Ardından, anneannesinin konuşma çabalarına aldırış etmeden gözlerini kapadı ve hâlâ, annesinin onu neredeyse hiç tanımadığı biriyle kalması için dünyanın öbür ucuna göndermediği bir evrendeymiş gibi davranmaya çalıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Okyanus Koyu

Rio yolculuğun bir noktasında uyuyakalmış olmalıydı çünkü farkına vardığı bir sonraki şey arabanın durması oldu. Anneannesi “Geldik,” dedi. “Okyanus Koyu’na hoş geldin.”

Alaca karanlık çökmüştü ve doğru gördüğünden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırıştırması gerekti. Küçük bir sahil kasabası olan Okyanus Koyu, Los Angeles’ın yaklaşık bir saat kuzeyindeydi. Gözlerini kırıştırmasının nedeni kasabayı hemen görememesi değildi. Anneannesi kasabanın sınırında yaşıyordu ve ay, ahşaptan yapılma devasa, derme çatma bir sahil evinin üzerinde parlıyordu. Üç katlı, biçimsiz bir binaydı ve tepeden tırnağa yeşilin pastel bir tonuyla boyanmıştı. Gördüğü manzara karşısında Rio, içinin yumuşa-

dığını hissetti. Sanki evin sihirli, iyileştirici özellikleri vardı ve en sivri köşeleri bile yumuşatabilirmiş gibiydi.

Rio gözlerini ovuşturdu. Annesiyle paylaştığı daire o kadar küçüktü ki bu evin içine muhtemelen onların dairesi gibi altı daire sığardı.

“Çok güzel, değil mi?” diye mırıldandı Fran, sesinde gururlu bir tınıyla.

Ancak evin özel olduğunu düşünse de arabadan indiğinde duyduğu ses tamamen bambaşkaydı. Muhteşem, güçlü bir kükremeydi. Yalnızca olağanüstü, fevkalade güçlü bir şeyin çıkarabileceği türden bir sestti.

Duyduğu, okyanusun kükremesiydi.

Ve yüksek seslerden hoşlanmayan Rio, bu sesin farklı olduğunu hayretle keşfetti. Sesin gücünün vücudunda dolaştığını hissedebiliyordu ve bu duyguyu karnına doğru içine çekmek ve göğsünde hapsolmuş gergin ağrı dalgasını yerinden oynatmak için ani ve yoğun bir istek duydu.

Fran “Sahili keşfetmek için çok zamanın var,” dedi ve ön basamaktan “Şimdi içeri gel,” diyip el işaretiyle onu çağırırdı.

Rio, geniş antreden geçip mutfağa kadar isteksizce onu takip etti. Bu mutfakta, kendi evlerinin aksine, duvara gelişigüzel asılmış fotoğraflar, okulda yapılmış çizimler veya alışveriş listeleri yoktu. Kirli kupalar, bir köşeye atılmış tabaklar veya yarısı yenmiş zencefilli bisküviler bile yoktu. Onların yerine, çelik mutfak aletleriyle doluydu ve bunlar öyle soğuk bir ışıltıyla parlıyordu ki üzerlerinde kendi yan-

sımasını görebiliyordu: Cılız, solgun yüzünde temkinli bir ifadeye ve ne kadar tararsa tarasın asla düzgün görünmeyen asi açık kahverengi saçlara sahip bir oğlan. Üzerindeki tek renk belirtisi, en sevdiği sarı tişörttü; annesinin son doğum gününde ona aldığı tişört.

Birkaç dakika sonra Fran, önüne dumanı tüten bir tabak yemek koydu. “Acılı sebze yemeği. Bugün gündüz kendi gizli tarifimle yaptım. Hadi şimdi ye.”

“Te-te-teşekkür ederim,” diye yanıtladı Rio, her gerildiğinde titreyen sesinden nefret ederek. Anneanesi hakkında bildiği tek şey, onun bir zamanlar okul müdürü olduğu, tüm hayatı boyunca Okyanus Koyu’nda yaşadığı ve Amerikan aksanıyla konuştuğuydu.

Rio yemek yerken Fran, mutfağın diğer tarafından konuşmaya başladı. “Yarın sana Okyanus Koyu’nu gezdirebilirim diye düşündüm,” dedi. “Belki alışverişe gidebiliriz veya, veya... Belki sana yat limanını gösterebilirim, hatta seni deniz fenerine bile götürebilirim! Oraya çıkınca, kilometrelerce öteyi görebilirsin. Manzarası şahanedir. Ya da kendini yorgun hissediyorsan, sadece sahilde birlikte yürüebiliriz.”

Gözlüklerinin üzerinden beklenti içinde ona baktı.

Rio’nun gerçekten söylemek istediği sözler boğazında düğümlendi. Buraya eğlenmeye ya da alışverişe çıkmak için gelmediğini, özellikle de annesine en çok ihtiyaç duyduğu anda hayatının bir parçası olmayan biriyle vakit geçirmek için hiç gelmediğini söylemek istiyordu.

Neyse ki sol gözünün üzerindeki tüylerin arası siyah bir öbikle süslü, uzun, beyaz tüylü bir kedinin içeri girip varlığını ağlamaklı bir miyavlamayla duyurması anneannesinin dikkatini dağıttı.

“Korsan! İşte buradasın! Misafirimizle tanışmak ister misin?”

Kedinin Rio’yla tanışmaya pek de aldırış etmediği ortadaydı ama yine de Rio’nun göğsünde bir şeyler yumuşadı. Her zaman bir evcil hayvanı olsun istemişti (Sadece bir hamster bile olurdu.) ama apartman kuralları gereği bu yasaktı. Kedinin kulaklarının arkasını okşamak için eğildi ve yüksek bir mırılamayla ödüllendirildi.

“Bu benim torunum, Rio. Dinlencesinde bizimle kalmak için ta Londra’dan geldi. Merhaba demek ister misin?”

Rio, kadının Korsan’la konuşurken kullandığı aptal ses tonu yüzünden mi -hani şu yetişkinlerin bebek sesiyle konuşması- yoksa on iki saatlik uçak yolculuğunun ardından bitkin düşmüş olmasından mı yoksa Amerikan İngilizcesinde tatil yerine dinlence denmesinden mi bilinmez, rahatsız hissetti. Belki de hepsi yüzündendi. Her hâlükârda, onları durdurmaya vakit bulamadan kelimeler göğsünden fırladı. “*Dinlence* falan değil! Ben eğlence için burada değilim! Mecbur olduğum için buradayım!”

Fran ağzını açtı ve ardından kapattı. Rio bir şey söyleyeceğini sandı ama Fran, Korsan’ı masadan kovdu ve beyaz tüy tutamlarını üzerindeki tulumdan temizlemeye koyuldu.

Yemeğin geri kalanında çıt çıkmadı.

Rio, yatma vakti geldiğinde anneannesini takip ederek okyanusun sesini duvarların ardından bile duyabildiği köhne ahşap merdivenlerden yukarı çıktı. Anneanesi, Rio'nun o güne kadar gördüğü en büyük duşa sahip olan ve içine muhtemelen en az iki filin sığabileceği ana banyoyu gösterdikten sonra, onu birkaç basamak daha tırmandırıp evin en tepesine çıkardı.

Kapıyı itip “İşte odan,” dedi.

Geniş, kubbeli bir tavan arasıydı ve Rio'nun gözleri hemen çift kişilik yatağa takıldı; kendi evlerindeki küçük yatağından çok daha büyüktü. Dikdörtgen şeklinde bir pencere vardı, lacivert dikey storlarla gizlenmişti ve oda temiz, ferah ve az bir miktar dezenfektan kokuyordu.

Sezgilerine dayanarak buranın huzurlu bir oda olduğuna karar verdi. Sıcak, insanı rahatlatan, tanıdık bir havası vardı. Ve tek bir araba, otobüs veya motosiklet gürültüsü yoktu. Tek duyabildiği denizdeki dalgaların vuruşuydu.

Anneannesinin odadan çıkmış olmasını beklerken onun hâlâ orada olduğunu, kararsız bir şekilde kapı eşliğinde dikildiğini fark edince şaşırıldı. Rio bavulunu yatağın üstüne koydu. Kilidini açar açmaz annesinin sardığı bisküvilerden yayılan zencefil kokusuyla irkildi. Havaya karışan kokuları o kadar keskindi ki neredeyse nefesini kesiyordu.

“Burası *onun* odasıydı, biliyor musun?”

“Ne?!” Rio arkasını döndü. “Burası *annemin* odası mıydı?” Anneannesi onaylarcasına başını salladı. “Orada durup saatlerce keman çalışırdı. Pencerenin önünde. Ayaklarının izini döşemenin üzerinde hâlâ görebilirsin.”

Rio, Fran’ın işaret ettiği yere baktı. Ahşabın damarlarının etrafındaki tahta döşemelerden belirgin biçimde daha fazla aşındığı ve yeterince dikkatli bakıldığında bir çift ayağın ana hatlarının belli belirsiz seçilebildiği hafifçe kararmış, çizgili parçaya baktı.

Hiç düşünmeden ilerledi ve ayaklarını yıllar önce annesinin ayaklarının durduğu yere dikkatlice koydu. Annesi ufakık bir kadın olduğu için ayakları tam uydu. Ayak parmaklarının altında ahşabın sıcaklığını hissetti. Ve bir şey daha. Bariz ve canlı bir şey. Orada onun ayak izlerinin üzerinde dururken, sanki onun müziğinin bunca yıldır saklandığı evin ruhundan fışkırdığını hissedebiliyordu.

Rio gözlerini kapattı ve sanki orada, tam önünde, kemanını boynuna dayamış annesini gördü. Gözleri öyle parlıyordu ki sanki...

“Ben... İşler bu hâle geldiği için üzgünüm,” dedi Fran bo-calayarak. Onun sesini duyunca Rio’nun boynu ve omuzları kaskatı kesildi ve müzik aniden durdu. “Ama annen doğru yerde.”

“O-o-o iyileşecek!” diye öfkeyle karşılık verdi Rio. “Dört hafta sonra eve döneceğim ve... Ve göreceksin! Her şey yine eskisi gibi olacak!”

Fran bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra belli ki bundan vazgeçti. “İyi uykular o zaman. Sabah görüşürüz,” demekle yetindi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anne

Rio, Kaliforniya'ya gönderileceğini tam bir ay önce öğrenmişti. Aralık ayında bir salı akşamıydı ve kanepede annesinin yanında oturmuş, Kuzey Kutbu'ndaki kutup ayıları hakkında bir belgesel izliyordu. Boş bir keman kutusuna konmuş iki kalın dilim akışkan çikolatalı keki bir demlik çayla paylaşıyorlardı.

“Rio-pisi,” dedi annesi tereddütle. Bu oğluna taktığı lakaptı

çünkü Rio'nun kulaklarının uçları azıcık sivriydi. “B-b-benim sana söylemem gereken bir şey var.”

Rio'nun annesine cevabı konudan bağımsız bir “Mmmmm,” oldu çünkü o ana kadar zaten pastanın nere-

deyse tamamını yemiş olmasına rağmen, annesinin kalan son parçasını yemesine izin verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Annesi “Benim biraz uzaklaşmam gerekiyor,” dedi ve bunu öyle alçak sesle söyledi ki Rio yanlış duyduğunu sandı.

“Uzaklaşmak mı?” diye annesine doğru döndü şaşkınlıkla. En son ne zaman Londra dışına çıktıklarını bile hatırlamıyordu. “Nereye?”

Annesi dağılmış bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gergin bir şekilde yutkundu. Yüzü tedirgin edici bir biçimde kızarmıştı. “Hastaneye.”

Rio’nun boğazı öyle bir kasıldı ki âdeta nefes alamaz oldu. Dehşet içinde annesine baktı.

“Hastane mi? Ne tür bir hastane?”

“Özel bir hastane.” Annesi içini çekti, çenesindeki kırınıtları sildi ve bazı hastanelerin sadece fiziksel hastalığı olan insanlar için olmadığını açıkladı. Bazı hastaneler, başka, göze daha az görünen konularda yardıma ihtiyacı olan insanlar içindi.

“Doktor diyor ki eğer gitmezsem...”

Rio yutkundu ve bakışları çılgınca etrafta gezindi. Hafif eğri gülümsemesi ve fazlasıyla parlak gözleriyle annesinin yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ancak sonra her şey daha da kötüleşti. Annesi Rio’nun dört hafta boyunca anneannesinin yanında kalacağını açıkladı. Yeni bebek yüzünden babası bu planın dışındaydı ve

babaannesi tek yatak odalı küçük bir kulübede yaşıyordu, bu yüzden annesi o ihtimali de elemiştir.

“Dört *hafta* ha!” diye haykırdı Rio, midesinde bir şeyler o kadar hızlı hareket ediyordu ki midesi bulanmaya başlamıştı. “Ama sen onunla neredeyse hiç konuşmuyorsun!”

“Çünkü anneannenle ben çok farklı insanlarız ve birbirimizi en son Londra’da gördüğümüzde... Pekâlâ, bazı konularda anlaşamadık.”

“O zaman neden beni oraya gönderiyorsun?!”

“Orası senin için en iyi yer, Rio-pisi. En *sağlıklı* yer. Bazen doğru olanı yapmak için farklılıklarını bir kenara bırakman gerekir,” diye yanıtladı yorgun bir şekilde. “Ayrıca, sadece ben... Ben iyileşene kadar.”

Havada asılı kalan bir sessizlik oldu. En önemli anlardan hemen önce gelen türden bir sessizlik. Ve bu sessizlik, Rio’nun da bildiği gibi, sessizliklerin en kötüsüydü.

Annesi o güne kadar her zaman öngörülemez ve değişken biri olmuştu; bazen bir flüt kadar hafif ve tasasız, bazen de bir davulun gümbürtüsü kadar hüznü ve ağırdu. Rio, tüm yetişkinlerin böyle olduğunu düşünürdü; ta ki babası ona annesinin *farklı* olduğunu söyleyene kadar. “Farklı”nın tam olarak ne anlama geldiğini anlamak için babasına baskı yaptığında, babası, annesinin aklının başında olmadığını söylemişti. İyi de bu ne anlama geliyordu ki?

Karanlık hâlleri genellikle durduk yere ortaya çıkıyor, beklenmedik zamanlarda vuruyor ve günlerce, haftalarca ve bu

son durum söz konusu olduğunda aylarca sürüp gidiyordu. Bu sefer orkestradan hastalık izni bile almıştı (Bu, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.). Ve sonbahar, altın ve bronzun tonları ve masmavi gökyüzüyle dışarıda beklerken, annesi sanki birdenbire dış dünyadan korkarmış gibi her gününü dairenin içinde kapalı geçirmeye başlamıştı.

Rio'nun görebildiği kadarıyla dış dünya değişmemişti.

Ancak annesi değişmişti.

Okuldan eve geldiğinde neyle karşılaşacağını asla tam olarak bilemiyordu. Annesi bazen giyinik olmuyor, bazen giyinmiş olsa bile perdeleri sımsıkı kapatıp kanepede oturuyordu. Normalde sadece konserlerde taktığı, tavus kuşu desenli, en sevdiği ipek eşarbi çoğu zaman çay damlalarıyla kaplı oluyordu. Son zamanlarda dairede, ne kadar pencere açarsa açsın, asla tam olarak gitmeyen, küflü, ekşi bir koku vardı. Ayrıca annesinin en son ne zaman doğru düzgün bir akşam yemeği pişirdiğini bile hatırlamıyordu.

Ama ta Kaliforniya'ya gönderilmek? Hem de *tek başına*?

İçine çekmek istercesine son kez etrafına bakındı; annesinin okumayı sevdiği biyografilerle dolu kitap raflarına, pencerenin yanında sallanıp duran nota sehпасına, Rio'nun yedinci doğum gününde ikisinin kumsalda çekilmiş ve şömine rafının üzerinde duran fotoğraflarına ve son olarak annesine. Ve bunu yaptığında, artık onu tanıyamadığını fark etti. Yüzü vahşi ve ifadesizdi, hatta biraz korkutucuydu.

“Peki ama... Neden ben de seninle gelemiyorum?”

“Ah Rio,” dedi annesi. “Hastane çocuklara uygun bir yer değil.”

“Ne kadar büyüdüğümü kendin söyledin!”

“Hatta *fazla* büyüksün,” diye yanıtladı annesi usulca. “Ve benimle hastanede olmamalısın. On bir yaşındaki herhangi bir çocuk gibi dışarıda oyun oynuyor olmalısın. Bana bakmak için burada sıkışıp kalmamalısın.”

“Ama ben sana bakmayı *seviyorum!*” diye haykırdı. “Peki ya ta Amerika’ya kadar gitmek istemezsem?”

Ondan ayrılma düşüncesi, sanki birisi, üzerinde olduğundan haberdar dahi olmadığı kalın bir paltoyu çekip almış gibi kendini çıplak ve açıkta hissetmesine neden oluyordu. Isıtıcı sonuna kadar açık olmasına rağmen Rio titriyordu.

Annesi içini çekti ve parmaklarıyla burnunun üzerindeki kemeri çimdikledi. “Hastane *benim* gibi yetişkinlere... Yardıma ihtiyacı olan yetişkinlere göre bir yer.”

Rio karşı çıkmak, annesi fikrini değiştirene kadar karşı çıkmayı sürdürmek istedi.

Ancak annesi ağlamaya başlamıştı. Gözlerinden, çay bardağının içine düşen ve kenarlarından taşan korkunç, çirkin gözyaşları dökülüyordu. Ve annesinin böyle olduğu anlar onu korkutsa da Rio, elini avucunun içine aldı. Sıcak, ke-man çalmaktan nasır tutmuş ama aynı zamanda bildiği en yumuşak eldi.

Ve kendisini hiçbir zaman pek cesur biri olarak tanımlayan Rio, hayatının en büyük, en cesur nefesini aldı.

“Tamam,” dedi kısık bir sesle. “Gideceğim.”

